

Alsódabas, 1901. április 16. – Budapest, 1961. május 3.

Középbirtokos nemesi családból származott. Középiskolai tanulmányait a budapesti református gimnáziumban végezte. 1919-ben önkéntesként a budapesti vadászzászlóaljnál szolgált. Leszerelése után az orvosi egyetemre iratkozott be, majd egy félév után a keszthelyi Magyar Királyi Gazdasági Akadémián folytatta tanulmányait, később hosszabb külföldi tanulmányutat tett. Az 1920-as évek elején a főiskolai ifjúsági mozgalom egyik szervezője; bekapcsolódott Pest vármegye közéletébe, újságíróskodott is. 1930-tól az örökölt 173 kat. hold földön gazdálkodott. 1929-től Gaál Gaston Magyar Agrárpártjának tagja, majd a két párt egyesülésekor, 1930. december 10-én átkerült a Független Kisgazdapártba; a Duna–Tisza közén szervezte a kisgazdamozgalmat. Az 1931. évi választásokon az alsódabasi választókerületben a párt jelöltjeként győzött az egységes párti képviselőjelölttel szemben. Az 1934. évi nagyválasztmányon rövid időre kizárták a pártból, mert nem értett egyet Eckhardt Tibor mérsékelt választójogi elképzeléseivel és a Gömbös–Eckhardt paktummal. 1934-ben bekerült Pest vármegye törvényhatósági bizottságába. 1935-ben az alsódabasi választókerületben ismét képviselővé választották. A parlamentben és a sajtóban megjelent írásaiban szembeszállt a nyilas-nemzetiszocialista szélsőjobboldallal, ellenezte az ország növekvő német orientációját; nem szavazta meg a zsidótörvényeket. Az Imrédy Béla származását leleplező iratok felkutatásában való közreműködésével elősegítette a németbaráttá lett miniszterelnök megbuktatását. Kiállt a népi írók mellett az őket ért hatósági zaklatásokkal szemben. Az 1939. évi választásokon a nagykőrösi egyéni választókerületben vereséget szenvedett. A második világháború alatt katona. 1944-ben a német megszállás idején kisgazdapártiaknak nyújtott menedéket, október 15. után maga is bujdosni kényszerült. 1945 elején bekapcsolódott a közéletbe. Tagja lett az Alsó-dabasi Nemzeti Bizottságnak. 1945. április 2-ától az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselője. 1945. augusztus 20-án beválasztották az FKGP Országos Intéző Bizottságába. 1945. november 4-étől Pest-Pilis-Solt-Kiskun és Bács-Bodrog vármegyei választókerületben nemzetgyűlési, 1947. augusztus 31-én a nagy-budapesti választókerületben, 1949. május 15-étől a Magyar Függetlenségi Népfront Pest megyei listáján országgyűlési képviselő. A Pest vármegyei szervezet elnökeként jó kapcsolatot épített ki a kommunista párt vezetőivel, elsősorban Farkas Mihállyal. 1946. szeptember 7-étől 1947. szeptember 12-ig az FKGP Politikai Bizottságának tagja volt. 1947. március 14-től szeptember 24-ig honvédelmi miniszter. Már Nagy Ferenc lemondatása előtt, 1947. május 31-én – a Magyar Kommunista Párt kívánságára – kinevezték miniszterelnökké. Az 1947. augusztus 31-i választásokat követően szeptember 24-én újra ő alakított kormányt. 1947. július 18-tól a Tervgazdasági Tanács, majd a Gazdasági Főtanács elnöke. 1948. április 17-én az első balatonkenesei értekezleten ismét beválasztották az FKGP Politikai Bizottságába. Július 13-ától a Pest megyei kisgazdapárti szervezet örökös elnöke. 1948. december 10-én Nyárádi Miklós pénzügyminiszter disszidálása miatt lemondásra kényszerítették. 1948. december 11-én az Egyesített Mezőgazdasági Kísérleti Intézet elnökévé nevezték ki, majd az Országos Mezőgazdasági Könyvtár és Dokumentációs Központ főigazgatója lett. 1949-re 50 kat. hold földje és 1 kat. hold szőlője maradt. 1954-től a Hazafias Népfront Országos Tanácsának, 1960. május 28-ától a Hazafias Népfront Országos Tanácsa elnökségének tagja. 1956. október 28-án

beválasztották az V. kerületi ideiglenes nemzeti bizottságba. 1958. november 26-tól haláláig az Országgyűlés egyik alelnöke.